

Mărul

Nelu Preda

A fost odată un măr roditor, cu poame dulci și mari, înmiresmate,
Și un copil gingsă, iscoditor, ce se juca prin crengile-i înrămurate.
În fiecare zi se întâlneau, și se jucau ca doi prieteni buni,
Și uite-așa anii treceau, iar copilașul dispăru-n genuni.
Era flăcău și nu vroia să știe, de-al său prieten din copilărie,
Iar mărul, prins de dor fără să știe, îl aștepta cu jind când va să vie.
Veni-n-tr-o zi posac și fără vlagă, iar mărul fu din cale-afar' de fericit,
Copilăria mi-a trecut măi dragă, îi spuse mărului cu glas nefericit.
Sunt mare-acum tu negreșit știi bine, nu pot să mă mai joc cu tine,
Am azi prieteni, tot flăcăi ca mine și bani mi-ar trebui să-i pot menține !
Dar mărul auzind așa o cuvântare, îi spuse molcom dup-o cugetare :
Culege fructele-mi coapte de soare și mergi și punele-n vânzare !
Ia banii, mergi la ai prieteni, dar grijă ai ca să "n-ajungi la pepeni!"!
Culese merele, dădu din piteni, pe măr îl părăsi pentru prieteni.
Matur fiind veni din nou la măr, spășit și fără nici un chior...
Prietene, îi spuse în răspăr : n-am bani, poți fi de ajutor ?
N-am casă, de curând m-am însurat, mi-ai fi de ajutor nemăsurat !
Eu bani nu am, îi spuse mărul-ngândurat, ia-mi crengile neapărat,
Din ele fă-ți culcuș și adăpost, familiei ce ai tu fă-i un rost !
Din crengi de măr făcu un adăpost, și dispăru ca praștia din post !
Veni din nou după ani buni de chin, al mărului tânjind dup-un cămin,
Cu-al lui prieten, de joacă și vecin, ce ani de zile-n mere-avea tain.
Îmi trebuie o barcă, n-ai tu una, să merg la pescuit când iese luna?
Nu am, dar negreșit tu poți tăia, trunchiu-mi să-ți construiești tu una,
El trunchiul i-a tăiat precum vroia și-a dispărut ca dimineața luna !
A apărut bătrân și gârbovit, la mărul ce mereu a părărăsit...
Prieten măr, mereu te-am părăsit, tu iartă-mă, acuma am venit,
Căci sunt bătrân și de viață hârsit, cămin nu am căci toți m-au părăsit !
Eu fructe nu mai am, îi spuse mărul, să te ajut să-ți cauți viitorul,
Am rădăcina doar, să-ți sprijini umărul, prietenia, să-ți răcorească sufletul !
Asemeni mărului, în viață, părinții toți ne dau povață,
Ne-admiră orice biruință, ne-ndemnă-n țel și cutezanță,
Și-ar da și viața, sufletul, ca să ne stingă plânsetul !
Crescând, uităm și-i părăsim și-i revedem doar când dorim,
Sau când nevoile simțim, pe ei contăm și-i regăsim !